

จดหมายจากรื้อคกี้ ศรียะวงศ์ (ประเทศฝรั่งเศส)

“นับตั้งแต่ผมจำความได้ ผมก็เห็นเหรียญและถ้วยรางวัลจากการแข่งขัน
คาราเต้ของคุณพ่อตั้งแต่ระดับอำเภอ ระดับภาค ระดับประเทศ
ไปจนถึงระดับนานาชาติประดับอยู่ทั่วห้อง
ครอบครัวของผมเป็นครอบครัวคาราเต้โดยสายเลือด
คุณพ่อ พี่ชายคนโต พี่สาว และตัวผม
ต่างก็เคยเป็นแชมป์ของประเทศฝรั่งเศสกันมาแล้วทั้งนั้น”

กราบนมัสการคุณครูไม่ใหญ่ที่เคอพรักยี่ง

ผมชื่อ ร็อคกี้ ศรียะวงศ์ อายุ 25 ปี กำลังศึกษา ในระดับปริญญาโท สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ ที่มหาวิทยาลัยปารีสครับ ผมมีพี่น้องทั้งหมด 6 คน ผมเป็นลูกคนที่ 3 ครับ นับตั้งแต่ผมจำความได้ ผมก็เห็นเหรียญและถ้วยรางวัลจากการแข่งขันคาราเต้ของคุณพ่อ ตั้งแต่ระดับอำเภอ ระดับภาค ระดับประเทศ ไปจนถึงระดับนานาชาติประดับอยู่ทั่วห้อง ครอบครัวของผมเป็นครอบครัวคาราเต้โดยสายเลือด คุณพ่อ พี่ชายคนโต พี่สาว และตัวผม ต่างก็เคยเป็นแชมป์ของประเทศฝรั่งเศสกันมาแล้วทั้งนั้น

โดยเฉพาะพี่สาวของผม เคยติดทีมชาติและสามารถคว้ารางวัลชนะเลิศประเภททีมกับรองชนะเลิศอันดับ 2 ประเภทบุคคลในการแข่งขันคาราเต้ชิงแชมป์โลกมาแล้ว ที่เป็นเช่นนี้เพราะคุณพ่อเริ่มฝึกพวกเรามาตั้งแต่อายุ 4 ขวบ พอ 7 ขวบก็เริ่มส่งไปแข่งขันในรายการต่างๆ จนคว้าแชมป์ระดับจังหวัดและระดับภาคมากันทุกคน

โดยแต่ละวันพวกเราต้องตื่นนอนตั้งแต่ตี 4 ทนฝึกซ้อม
อย่างหนักวันละ 7-8 ชม. จนได้สายดำกันตั้งแต่อายุยังน้อย
ส่วนคุณพ่อของผม ปัจจุบันท่านเป็นอาจารย์สอนคาราเต้
ที่มีชื่อเสียง รวมทั้งยังเปิดโรงเรียนสอนคาราเต้อีกหลายแห่ง
และเป็นหนึ่งในคณะกรรมการตัดสินการแข่งขันของสหพันธ์
คาราเต้แห่งประเทศไทยฝรั่งเศสมา 20 กว่าปีแล้วครับ

.....

ครอบครัวของผมเป็นชาวพุทธครับ คุณพ่อคุณแม่สอนให้
 รักษาศีล 5 กันตั้งแต่เด็ก และเริ่มเข้าวัดปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง
 ตั้งแต่ปี 2547 เวลาไปวัดก็นั่งรถตู้ไปกันทั้งครอบครัว และดู DMC
 ทุกวัน จนกระทั่งปีนี้ครอบครัวของผมก็ได้มีการสละครั้งยิ่งใหญ่
 นั่นคือ สละจากสายดำ มาเป็นสายรัดประคด สละจากผ้าขาว
 มาสู่ผ้ากาสาขาวพัสดร์ ธงชัยแห่งพระอรหันต์ สละจากเกียรติยศ
 ชื่อเสียงอันเป็นที่หมายปองของคนทั้งหลาย มาสู่ชีวิตที่เรียบง่าย
 ตามแบบพระอริยเจ้า โดยตัวผม คุณพ่อ และน้องชายของผม
 อีก 2 คน ได้บวชสามเณรธรรมทายาทรุ่นที่ 2 ของวัดพระธรรมกาย
 ปารีส (อันที่จริงน้องชายคนเล็ก ชื่อ คริส อายุ 10 ขวบ ก็ร้องขอมา
 บวชด้วย แต่อายุยังไม่ถึงเกณฑ์รับสมัครครับ)

.....

.....

การบวชในครั้งนั้นทำให้ผมได้นั่งสมาธิเยอะขึ้นมาก ๆ ก่อนหน้าที่จะไปบวช ผมจะนั่งสมาธิก่อนนอน แต่ก็ไม่เคยเกิน 30 นาทีเลยครับ เพราะปวดขา ปวดหลัง บางวันดูเหมือนกำลังจะนั่งดีเพราะไม่มีอาการปวดใดๆ แต่ว่าจิตใจของผมจะสับสน กลับชนเหมือนลิง อยู่นิ่งไม่ได้ ทำให้ผมรู้สึกหมดกำลังใจ ไม่ค่อยอยากฝึกสมาธิต่อและเริ่มนั่งสมาธิน้อยลง กระทั่งได้มารื้อฟื้นความทรงจำที่ดีอีกครั้งหลังจากได้มาเข้าร่วมบวชธรรมทายาทในครั้งนี้

.....

ในช่วงแรกที่ผมนั่งสมาธิ ยังไม่ทันจะถึง 30 นาที อาการปวดแสบ ปวดชา ปวดหลัง ปวดคอ ก็แผ่ตัวเข้ามาอย่างไม่ได้ รับเชิญ ความคิดฟุ้งซ่านต่างๆ เช่น เรื่องการเรียน การฝึกคาราเต้ ก็แว่เวียนมาอยู่เรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จักหมดสิ้น แต่เมื่อผมคิดว่า การมาบวชในคราวนี้ ผมต้องการปล่อยวางทุกอย่างและเข้าถึงความสุขที่แท้จริงให้ได้ ผมจึงเริ่มนึกถึงคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า “ขันติ ประมาท ตะโป ตีติกขา ความอดทน คือความอดกลั้น เป็นตบะอย่างยิ่ง” ผมจึงทนนั่งต่อไปโดยไม่ขยับตัวเลยแม้แต่น้อย จนนั่งได้นานถึง 2 ชั่วโมงครึ่ง มาถึงตอนนี้ผมเริ่มรู้สึกประหลาดใจที่ผมสามารถนั่งสมาธิได้นานขึ้น แล้วความเจ็บปวดต่างๆ มันหายไปไหนหมด

.....

จนกระทั่งวันหนึ่ง ผมได้อ่านหนังสือของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งอธิบายเป็นภาษาจีนเกี่ยวกับ
วิธีการเข้าถึงธรรม พอถึงช่วงนั่งสมาธิรอบค่ำ ผมจึงเริ่มทำตาม
คำแนะนำในหนังสือ โดยนั่งให้ตัวตรงไม่ให้หลังพังกำแพง
หรือพนักพิงใดๆ ปล่อยวางความคิดทุกอย่างและกำหนดปริกรรม
นิมิตเป็นดวงแก้วใส พอนั่งไปได้สักครู่ ผมก็เริ่มเห็นแสงสว่าง
ปรากฏขึ้นที่กลางท้องของผม พอมองแสงสว่างนั้นไปได้สักพัก
ผมก็ได้ยินเสียงพระอาจารย์กล่าวให้พร เป็นสัญญาณบอกเวลา
สิ้นสุดการนั่งสมาธิ ผมแอบเสียดายในใจอยู่ไม่น้อยเลยครับ

.....

.....

เข้าวันรุ่งขึ้น ผมเริ่มนั่งสมาธิโดยใช้วิธีการเดียวกันกับคืนที่ผ่านมา ผมนวกกับนึกถึงคุณงามความดีต่างๆ ที่ผมได้เคยกระทำมาตลอดทั้งชีวิต เมื่อนั่งไปได้สักพัก ผมก็เห็นดวงแก้วใสสว่างปรากฏขึ้นที่กลางท้อง จากนั้นผมก็ถูกดูดให้เข้าไปในดวงแก้ว ผมเห็นแสงสีขาวสว่างโพล่งไปหมดรอบๆ ตัว ในตอนนั้นผมมีความรู้สึกเหมือนว่าตนเองกำลังอยู่บนสวรรค์ชั้นใดชั้นหนึ่ง เพราะมีความสุขมากเหลือเกิน แบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิต รู้สึกเหมือนกำลังลอยอยู่ในอากาศแล้วผมก็เริ่มเห็นอะไรบางอย่างรูปทรงเหมือนภูเขาวงกตใหญ่ มีลักษณะใส พร้อมด้วยแสงบริสุทธิ์ที่สว่างมาก ๆ แต่ไม่รู้สึกเสียดาเลย เมื่อมองเข้าไปดูใกล้ ๆ

.....

.....

ผมเห็นกลุ่มก้อนรูปทรงคล้ายดอกไม้ ม้วนเกลียวเหมือนขด
กันหอยเรียงรายอยู่เต็มไปหมด ลักษณะเป็นแก้วใสและมีแสง
สว่างสีขาวอยู่บนภูเขาสูงนี้ มาถึงตรงนี้ ผมมีความสุขมาก แต่
ผมก็พยายามถามตัวเองว่าสิ่งที่เห็นนั่นคืออะไร จนกระทั่งผม
ได้มาเห็นภาพองค์พระแก้วใสผุดขึ้นเป็นชั้นๆ แบบมองจาก
ด้านบน ใน DMC ผมถึงกับต้องร้อง “อ้อ” เพราะสิ่งที่ผมเห็น
จากสมาธิคราวนั้น คือองค์พระแก้วใสขนาดใหญ่แน่นอน

.....

.....

หลังจากลาสิกขามาแล้ว ทั้งตอนเช้าและตอนเย็น
พวกเราทั้งครอบครัวจะสวดมนต์นั่งสมาธิพร้อมกันเลยครับ
ในส่วนของการาเต้ัน พวกเรายังฝึกกันอยู่ แต่เป็นการฝึกเพื่อ
สุขภาพพลานามัย การาเต้มี 2 แบบครับ คือ แบบต่อสู้ และ
แบบรำ พวกเราฝึกแบบรำครับ ไม่ได้ฝึกไว้ต่อสู้ โชว์ท่วงท่า
อันสวยงาม ไม่ได้ต่อสู้แบบยูโด และได้ปฏิบัติธรรมควบคู่กัน
ไปด้วยครับ

.....

.....

สิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้ที่ผมและครอบครัว ถือว่าเป็นสิ่ง
มีคุณค่าที่สุด ไม่ใช่ถ้วยรางวัลหรือเกียรติยศใดๆ แต่คือ
ความรู้แจ้งในการดำเนินชีวิตด้วยความไม่ประมาท เราสามารถ
ที่จะเป็นนักต่อสู้ที่เก่งได้ก็จริงครับ แต่ความเก่งในทางโลก
ไม่สามารถช่วยให้เราหลุดพ้นจากความทุกข์หรือหลุดพ้นจาก
ทุกข์ภัยในวัฏสงสารได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือความสำเร็จนั้นไม่ได้
เป็นเครื่องชี้ว่า เราจะมีชีวิตที่มีความสุขได้เลย แต่ความดีงาม
ต่างหากคือสิ่งที่จะนำความสุขมาให้ชีวิตอย่างแท้จริง พวกเรา
จะดำเนินชีวิตอยู่บนความไม่ประมาท ดังที่คุณครูไม่ใหญ่
ได้เมตตาสั่งสอนครับ

กราบนมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูงครับ
รื้อคดีครับ

.....